

Danışmanların Siyasetçilere Etkisi: Başkan mı Danışman mı Yönetir?

Dyadik Güç Teorisi (DGT), bireyler arasındaki güç dinamiklerini anlamak için önemli bir çerçeve sunar. Bu teori, güç ilişkilerinin yalnızca ikili etkileşimlerde şekillendiğini öne sürer; güç, yalnızca bireylerin sahip olduğu kaynaklarla değil, aynı zamanda bu bireylerin birbirleriyle olan etkileşimleriyle de belirlenir. Dunbar'ın çalışmaları, bu teorinin çeşitli boyutlarını ele alarak güç dengesizliklerinin ve algıların bireyler arasındaki etkileşimleri nasıl belirlediğini ortaya koyar. Gücün algısal bir nitelik taşıdığına dikkat çekmek, bu teorinin anlaşılmasında kritik bir noktadır zira güç, mutlak bir kavram değil, karşılıklı ilişkilerde ve algılarda şekillenen dinamik bir süreçtir.

DGT'nin temel ilkelerinden biri, bireylerin karşılıklı bağımlılığıdır. Bu bağlamda, danışmanların gücü, yalnızca sahip oldukları bilgi ve becerilere değil, aynı zamanda bu bilgiyi yöneticilere nasıl sunduklarına ve yöneticilerin bu bilgiyi nasıl algıladığına bağlıdır. Örneğin, bir danışmanın, yöneticiye sunduğu bilgilerde yaptığı küçük değişiklikler, yöneticinin karar alma süreçlerini önemli ölçüde etkileyebilir. Bu durum, danışmanın aslında yöneticinin kararlarını manipüle etmesine olanak tanır. Danışmanlar, bir yöneticinin karar alma sürecinde önemli bir rol üstlenerek o yöneticinin algısında güç sahibi hale gelirler.

DGT, güç dengesizliklerinin varlığını vurgularken bu dengesizliklerin zaman içinde nasıl değişebileceğini de ele alır. Güç algısı, yalnızca bireylerin sahip olduğu kaynaklarla değil, aynı zamanda deneyimleri, sosyal normlar ve kültürel bağlamla da şekillenir. Danışmanlar, zamanla, sahip oldukları bilgi ve uzmanlık sayesinde, başkanın karar alma süreçlerinde daha fazla etkili hale gelebilirler. Bu durum, danışmanların kendi çıkarlarını gözetmelerine ve başkan üzerinde baskı oluşturmalarına olanak tanır. İki taraf arasında kurulan bu ilişki, danışmanın etkisini artırırken başkanın bağımsızlığını ve karar verme yeteneğini zayıflatabilir.

Başkan ve danışmanlar arasındaki ilişki, yalnızca bir güç mücadelesi değildir; aynı zamanda, toplumun genel çıkarlarını da etkileyen karmaşık bir dinamikler sistemidir. Danışmanlar, yalnızca belirli alanlarda bilgi sunmakla kalmaz, aynı zamanda başkanın etrafında bir bilgi ağı oluşturarak diğer potansiyel danışmanları ve kaynakları etkileyebilirler. Bu durum, danışmanların daha fazla güç elde etmesine ve bu güçle kamuoyunu ve yönetim süreçlerini etkilemesine yol açabilir.

Özellikle, danışmanlar arasında oluşabilecek dyadik ilişkiler, bu güç dinamiklerini daha da karmaşık hale getirebilir. Danışmanlar, birbirleriyle iş birliği yaparak başkan üzerinde daha fazla etki sahibi olabilirler. Bu tür bir dayanışma, danışmanların başkanla olan ilişkilerinde daha fazla erişim ve etkide bulunmalarına olanak tanır. Örneğin, iki danışman, birbirlerinin

görüşlerini destekleyerek başkana sunacakları önerilerin güçlenmesine neden olabilir. Bu durum, başkanın kendi karar verme sürecinde daha fazla güvensizlik hissetmesine ve danışmanların etkisi altında kalmasına yol açabilir.

Öte yandan, başkanlar, danışmanların kendilerini manipüle etmesine karşı bir savunma mekanizması geliştirebilirler. Siyasetçiler, çeşitli danışmanlarla iletişim kurarak ve bu danışmanların yeteneklerini ve bilgilerini değerlendirerek kendi güçlerini korumaya çalışabilirler. Başkan, daha fazla danışmanla çalışarak tek bir danışmanın aşırı etkisinin önüne geçebilir. Ancak bu durum, aynı zamanda başkanın danışmanlar arasındaki ilişkileri dikkatlice yönetmesini gerektirir.

Danışmanların Demokrasideki Olumsuz Etkileri

Danışmanların etkisi, yalnızca bireysel ilişkilerle sınırlı kalmayıp daha geniş demokratik yapıları da tehdit edebilir. Atanmış danışmanlar, seçilmiş siyasetçiler üzerinde önemli bir etkiye sahip olduğunda, millî irade üzerindeki kontrolü zayıflatabilirler. Bu durumda, danışmanlar, kendi siyasi veya kişisel çıkarları doğrultusunda yönlendirme yaparak kamuoyunun iradesini hiçe sayabilirler. Bu tür bir durum, demokrasinin işleyişine ciddi zararlar verebilir çünkü atanmış danışmanlar, halkın seçtiği temsilcilerin karar alma süreçlerinde gereksiz ve haksız bir etki oluşturabilir.

Sonuç olarak, Dyadik Güç Teorisi, güç dinamiklerinin ikili ilişkilerde nasıl işlediğini anlamak için önemli bir araçtır. Ancak bu teorinin uygulanabilirliği, danışmanların yöneticiler üzerindeki etkisini ve bu etkinin demokratik süreçler üzerindeki olumsuz etkilerini göz önünde bulundurarak daha derinlemesine incelenmelidir. Seçilmiş liderlerin, danışmanlarının etkisinde kaybolmamaları ve millî iradeyi koruyabilmeleri için güç dinamiklerini anlamaları ve bu ilişkileri yönetebilmeleri kritik öneme sahiptir. Danışmanların bu manipülatif rolü, demokratik değerleri ve halkın iradesini tehlikeye atarak iktidarın denetimini zayıflatabilir.

KAYNAKÇA

Dunbar, N. E. (2003). An Experimental Test of Dyadic Power Theory. Manuscript Submitted For Publication.

Dunbar, Norah E. (2004). Theory in Progress: Dyadic Power Theory: Constructing a Communication-Based Theory of Relational Power, *Journal of Family Communication*, 4 (3-4), 235-248.

Dunbar, Norah E. Bippus, Amy M., & Young, Stacy L. (2008). Interpersonal Dominance in Relational Conflict: A View from Dyadic Power Theory. *Interpersona* 2(1), 1-33.

Dunbar & Gordon Abra, (2010) Observations of Dyadic Power in Interpersonal Interaction, *Communication Monographs*, 77 (4), 657-684.

Muhammet Ali Yunus, "Danışmanların Siyasetçilere Etkisi: Başkan mı Danışman mı Yönetir?" <https://www.fikirtepe medya.com/siyaset/danismanlarin-siyasetcilere-etkisi-baskan-mi-danisman-mi-yonetir/> (Yayın Tarihi: 25 Eylül 2024).